

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Alexandrem Šoljakem
sídlem U Soudu 363/10, 460 01 Liberec 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 5. 2. 2020, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám JUDr. Alexandra Šoljaka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 12. 2019 č. j. X. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s porušením § 7 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne X v X hodin řídil vozidlo X a při jízdě na silnici č. III/2601 v obci X v blízkosti železničního viaduktu při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Správní orgán I. stupně nejprve uznal žalobce vinným ze shora popsaného přestupku příkazem ze dne 4. 6. 2019, jemuž se žalobce bránil odporem, v němž namítal, že telefon nepotřebuje držet, neboť má auto, kde lze zadat hlasem SMS a telefonovat bez držení telefonu a 17 palcovou navigaci.
3. Správní orgán I. stupně ve správním řízení pokračoval a přestupkové jednání žalobce projednal při ústním jednání dne 30. 7. 2019, při němž provedl dokazování oznámením přestupku ze dne 22. 4. 2019 a výpisem z evidenční karty řidiče. Současně byl žalobce seznámen se spisovou dokumentací shromážděnou policií. Byl proveden svědecký výslech policisty nstržm. X, který vypověděl, že uvedeného dne viděl přijíždějící vozidlo žalobce, kdy přes čelní sklo služebního vozidla a následně přes boční okno předních dveří žalobcova vozidla viděl, že řidič drží v levé ruce v oblasti vrchní části volantu telefonní přístroj, kdy si všiml rozsvíceného displeje. Telefon byl větší než dlaň ruky, ruka jej svírala. Při ústním jednání konaném dne 18. 11. 2019 byl jako svědek vyslechnut policista nstržm. X, který rovněž vypověděl, že pohledem přes čelní sklo služebního vozidla a přes boční sklo viděl řidiče, jak drží v levé ruce telefonní přístroj, a to nikoliv u ucha, ale v oblasti vrchní části volantu, kdy na telefonu viděl rozsvícený displej. Toto viděl, jakmile žalobcovo vozidlo přijelo pod viadukt ze vzdálenosti asi do 10 metrů. Poté co řidiči při kontrole sdělil, že důvodem kontroly je držení telefonního přístroje, sdělil mu žalobce, že si není vědom toho, že by držel telefon.
4. Rozhodnutím ze dne 4. 12. 2019 byl žalobce shledán vinným z uvedeného přestupku. Správní orgán I. stupně měl žalobcovo jednání za prokázané svědeckými výpověďmi, z nichž vyplynulo, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj v levé ruce v oblasti vrchní části volantu, přitom není rozhodné, zda v danou dobu telefonoval. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že se jednalo o telefonní přístroj, u kterého byl rozsvícený displej. Správní orgán I. stupně výpovědi svědků vyhodnotil jako hodnověrné, neboť svědci přestupkové jednání pozorovali z velmi krátké vzdálenosti cca 10 m po dostatečně dlouhou dobu. Vyjádření žalobce, že má nové boty a díval se na ně, správní

orgán I. stupně označil za účelové, neboť z osobní znalosti dovodil, že konstrukce uvnitř vozidla zabraňuje přímému pohledu na chodidla a nohy.

5. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce nesouhlasil s hodnocením svědeckých výpovědí zasahujících policistů i s hodnocením jeho obrany jako nevěrohodné. Namítal, že správní orgán I. stupně nehodnotil videozáznam pořízený z vozidla policie, přitom je logické, že na záznamu musí být patrné to samé, co pozorovali zasahující policisté. Podle žalobce na videozáznamu chybí, že by byl v automobilu vidět svítící displej mobilního telefonu, tento rozpor však správní orgán nijak neřešil.

6. Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2020 žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nepřijal námitky žalobce, označil je za spekulativní. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že žalobce držel při řízení vozidla v levé ruce hovorové zařízení. Toto měl žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně jednoznačně prokázáno svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, které správní orgán I. stupně vyhodnotil jako věrohodné. S tímto hodnocením se žalovaný s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu ztotožnil, svědecké výpovědi označil za konzistentní, ve shodě s oznámením přestupku a úředním záznamem o přestupku. Konstatoval, že i když výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. To v daném případě nebylo prokázáno, nebylo zjištěno, že by policisté měli k žalobci jakýkoliv vztah, neměli tedy důvod mu škodit. Pro danou věc není relevantní, zda si žalobce prohlížel nové boty, případně zda mu v této činnosti bránily překážky v podobě volantu, palubní desky a podobně. Výpovědi zasahujících policistů poukazují na skutečnost, že se žalobce plně nevěnoval řízení vozidla, kdy sledoval mobilní telefon, přičemž na tomto zařízení svítil displej, což upoutalo pozornost obou svědků. K námitce, že správní orgán I. stupně nehodnotil jako důkaz videozáznam pořízený z vozidla, žalovaný uvedl, že s ohledem na výpověď svědků nemá pochybnost o tom, že policisté přestupkové jednání ze své pozice dobře viděli. Žalovaný ocitoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26, podle kterého skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, proto tvrzení policistů, že přestupce viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz. Policisté měli podle žalovaného pro sledování protiprávního jednání žalobce velmi dobré podmínky, neboť sledovali jeho vozidlo z bezprostřední blízkosti, jak přijíždělo směrem ke stojícímu vozidlu policie. Videlnost byla dobrá, do vozidla bylo dobře vidět nejprve z boku, poté přes čelní sklo služebního vozidla, což je patrné i z přiloženého videozáznamu. Žalovaný dále uvedl, že z videozáznamu není seznatelné, že žalobce držel za jízdy mobilní telefon, ovšem videozáznam sloužil správnímu orgánu I. stupně jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí o vině, když podpořil věrohodnost uvedených svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně hodnotil veškeré shromážděné podklady v souladu s § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu řádně zjistil skutkový stav věci, o němž neměl žádné důvodné pochybnosti.

II. Žaloba

7. Žalobce namítal, že řízení před správními orgány je stíženo vadou spočívající v neúplně provedeném dokazování. Žalobce nesouhlasil s tím, jak správní orgány hodnotily výpovědi zasahujících policistů. Namítal, že je s podivem, jak přesně si oba policisté s odstupem více než 3 měsíců od pak data spáchání vytýkaného jednání pamatují detaily přestupkového jednání. Dále nesouhlasil s tím, že jeho obranu, že se díval směrem dolů na nové boty, správní orgány odbyly lakonicky, pohled na boty řidiče ve voze je podle žalobce možný.
8. Žalobce by se při vědomí závěrů ustálené judikatury dokázal ztotožnit s tím, že v obdobných případech postačují k prokázání jednání výpovědi zasahujících policistů, ovšem pokud nelze přestupkové jednání prokázat i jinými důkazy. V jeho případě ale nebyl hodnocen jako důkaz videozáznam pořízený z vozidla policie. Přitom je logické, že totéž co viděli zasahující policisté, musí být vidět i na záznamu z kamery, která byla namířena shodným směrem. Správní orgán I. stupně však videozáznam nijak nehodnotil, a to ani ve vzájemné souvislosti s výpověďmi policistů. Oba policisté vypověděli, že žalobce drží v ruce mobilní telefon, neboť byl jasně vidět svítící displej mobilního telefonu. Toto na předmětném videozáznamu zcela chybí, správní orgán tuto skutečnost nehodnotil a tento zjevný rozpor neřešil. Správnímu orgánu žalobce vytýkal, že se nepokusil přehrát videozáznam zpomaleně, či jej zvětšit, ani v jednom případě by nemělo být na záznamu patrné, že je zde viditelný svítící displej mobilního telefonu. Nedostatečně se s tímto rozporům vypořádal i žalovaný, který konstatoval, že výpovědi zasahujících policistů jsou dostatečným důkazem i přesto, že mu byla známa námitka žalobce spočívající v existenci videozáznamu, který je v rozporu s výpověďmi policistů. Zatímco výpovědi zasahujících policistů mohou být subjektivní, videozáznam je důkazem zcela objektivním bez subjektivních omezení. Žalobce na dokreslení situace předložil soudu fotografii z interiéru vozidla Tesla, které je vybaveno plochým displejem uprostřed palubní desky mezi řidičem a spolujezdcem, přičemž je možné, že i toto mohl být onen svítící displej, který údajně policisté viděli.
9. Žalobce shrnul, že správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly videozáznamem jako nejzásadnějším důkazem a důkaz nekonfrontovaly s jinými provedenými důkazy, zejména výpověďmi policistů. Byly tak porušeny základní zásady dokazování, dokazování nebylo provedeno v nezbytném rozsahu. Ačkoliv byla známa námitka žalobce o rozporu výpovědí policistů a obsahu videozáznamu, nebyly provedené důkazy hodnoceny samostatně a ve vzájemných souvislostech. Odkaz na to, že jako důkaz mohou posloužit pouze výpovědi zasahujících policistů, ačkoliv existuje i další dostupný důkaz, jehož provedení nic nebrání a který může být s uvedenými výpověďmi v rozporu, představuje neúplně provedené dokazování. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a současně i prvostupňové rozhodnutí, neboť trpělo stejnými vadami, a požadoval nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na spisový materiál a obsah napadeného rozhodnutí. K hodnocení videozáznamu ze služebního vozidla hlídky policie žalovaný uvedl, že tento videozáznam hodnotil na str. 4 rozhodnutí, kde uvedl, že z videozáznamu je zřejmé, že do vozidla žalobce měli zasahující policisté dobrý výhled, panovalo příznivé

počasi. Z tohoto videozáznamu ovšem není seznatelné, že žalobce držel za jízdy hovorové zařízení, přičemž tento záznam posloužil žalovanému jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, když podpořil věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Podle konstantní judikatury není nutné, aby přestupky typu držení hovorového zařízení za jízdy, případně nepřipoutání se bezpečnostním pásem byly vždy zaznamenány palubní kamerou, případně jiným způsobem. V případě takových přestupků zpravidla postačují věrohodné výpovědi zasahujících policistů. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Při zjišťování skutkového stavu není podle § 52 správního řádu správní orgán vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
13. Zásada volného hodnocení důkazů je zakotvena v § 50 odst. 4 správního řádu a znamená, že správní orgán není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků (není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů), neznamená to však, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Zmíněné povinnosti dopadají v řízení o přestupcích také na odvolací správní orgán, neboť obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Skutkové závěry správních orgánů musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tyto úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů musí být v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným způsobem vyjádřeny a podléhají přezkumu správních soudů. Vyskytnou-li se mezi jednotlivými důkazy rozpory, je správní orgán v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory

vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84). Současně platí, že pokud nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu vyplývající z provedených důkazů odpovídá skutečnosti, je třeba při zachování zásady *in dubio pro reo* zvolit variantu pro obviněného z přestupku nejpriznivější.

14. Ze shora popsané důkazní situace vyplývá, správní orgán I. stupně i žalovaný považovali přestupkové jednání žalobce spočívající v držení telefonu se svítícím displejem v levé ruce v horní části volantu při řízení motorového vozidla za dostatečně prokázané svědeckými výpověďmi zasahujících policistů nstržm. X a X, kteří přestupkové jednání popsali shodně, v rozsahu dostačujícím pro posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku.
15. V obecné rovině lze uvést (s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle citoval), že policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí *a priori* pochybovat. Uvedené neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplýne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Se správními orgány se při hodnocení svědeckých výpovědí nstržm. D. a A. soud ztotožňuje potud, že tyto svědecké výpovědi byly shodné, konzistentní, ve shodě s oznámením o přestupku a úředním záznamem o přestupku. Rovněž v průběhu silniční kontroly ani v průběhu přestupkového řízení nevystaly žádné důvody, z nichž by vyplývalo, že by svědci byli pro poměr k žalobci či k věci samé zaujatí, nedůvěryhodní. V duchu judikatury Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k prokazování přestupkového jednání, které lze objektivně vnímat lidským okem, např. právě držení telefonního přístroje v ruce za jízdy (srov. rozsudek ze dne 5. 10. 2017, č. j. X), by bylo možné žalobce uznat vinným z přestupku právě na základě svědeckých výpovědí policistů. Vypovídací hodnotu svědeckých výpovědí podle přesvědčení soudu nezpochybňuje sám fakt, že svědecké výpovědi proběhly s odstupem 3, popř. téměř 4 měsíců od data spáchání přestupkového jednání a svědci si na přestupkové jednání bez potíží vzpomněli a přesně si je vybavili, popsali, odkud žalobcovo vozidlo přijelo, odkud do něj viděli a na jakou vzdálenost, a že měl žalobce v levé ruce držet telefonní přístroj se svítícím displejem. Ostatně lze upozornit na to, že nstržm. D. si již nepamatoval, zda následně viděl telefon někde ve voze. Shodně si tuto skutečnost s odstupem času nebyl schopen vybavit ani nstržm. A.
16. Svědecké výpovědi policistů je ale nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ovšem pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70).
17. V souzené věci správní orgán I. stupně vyšel pouze ze svědeckých výpovědí policistů, aniž s výjimkou oznámení o přestupku a výpisu z evidenční karty řidič, provedl další dokazování. Při hodnocení důkazů pominul, že ve spisovém materiálu předloženém policií byl také videozáznam přestupkového jednání žalobce na CD nosiči. Videozáznam vzal správní orgán I. stupně pouze jako podklad rozhodnutí (viz protokol o ústním jednání ze dne 30. 7. 2019), neprovedl jím dokazování, videozáznam nijak ve svém rozhodnutí nehodnotil, pouze zmínil, že byl žalobce s videozáznamem spolu s fotodokumentací z něj

pořízenou seznámen. Skutkovou verzi žalobce, který popíral, že by při jízdě držel telefonní přístroj a dolů se díval na boty, pak odmítl jen s ohledem na svědecké výpovědi policistů a účelovost obrany žalobce.

18. K hodnocení videozáznamu přistoupil až žalovaný v napadeném rozhodnutí, a to na základě odvolací námitky, v níž na rozpor mezi obsahem videozáznamu a svědeckými výpověďmi policistů upozornil žalobce, který současně vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že se videozáznamem přestupku blíže nezabýval. Žalobci lze přitom přisvědčit, že videozáznam z kamery umístěné ve vozidle policie by měl zachycovat totéž, co vnímali policisté při pohledu z vozidla směrem k příjíždějícímu vozidlu žalobce. Žalovaný k dané otázce uvedl, že *„z tohoto záznamu není seznatelné, že odvolatel držel za jízdy mobilní telefon“*, současně ale uvedl, že záznam *„sloužil správnímu orgánu I. stupně jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí o vině odvolatele, když podpořil věrohodnost uvedených svědeckých výpovědí zasahujících policistů“*. Takové vypořádání žalobcem namítaného rozporu mezi obsahem svědeckých výpovědí policistů a obsahem videozáznamu, o němž žalovaný sám uvedl (aniž by jím provedl dokazování), že z něj nelze držení mobilního telefonu za jízdy seznat, je zcela nedostatečné, odporující zásadě volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu a požadavkům shora zmíněné judikatury na vypořádání rozdílů mezi důkazy, resp. podklady rozhodnutí.
19. Soud zdůrazňuje, že u přestupkového jednání daného typu je otázka přesvědčivosti provedených svědeckých výpovědí policistů, kteří pozorovali přestupkové jednání, klíčová. Proto je úkolem správních orgánů důkladně zhodnotit, zda skutečně měli policisté možnost spatřit spáchání takového přestupku a zda jejich tvrzení není zpochybněno konkrétními důvody. V nyní posuzované věci setrval žalovaný na tom, že svědecké výpovědi jsou dostačujícími důkazy prokazujícími vinu žalobce, aniž by se řádně zabýval obsahem videozáznamu a vyhodnotil rozpor mezi tvrzeními svědků a videozáznamem, z něhož, jak sám výslovně uvedl, nelze seznat, že by žalobce mobilní telefon v ruce držel. Závěr žalovaného, že se jednalo o podklad, který podpořil věrohodnost svědeckých výpovědí, není podle přesvědčení soudu dostatečně vysvětlený, opřený o logické argumenty, z nichž by bylo zřejmé, jak k tomuto konstatování žalovaný vůbec dospěl. Bylo povinností žalovaného k odvolací námitce pečlivě obsah videozáznamu vyhodnotit (žalovanému nic nebránilo, aby v souladu s § 50 odst. 3, § 52 správního provedl dokazování videozáznamem), popsat myšlenkové procesy při hodnocení jeho obsahu, a to jednak jednotlivě, ale také ve vzájemné souvislosti se svědeckými výpověďmi. A především logicky a věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s tímto rozporem žalovaný vypořádal, a z jakých důvodů za takového stavu považuje nadále svědecké výpovědi za věrohodné, videozáznamem dostatečně nezpochybněné. Případně měl žalovaný v souladu s § 3, § 52 správního řádu zvážit, zda není možné vyvstalý rozpor odstranit provedením dalšího dokazování.
20. Pokud tak žalovaný nepostupoval, zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v porušení zásady volného hodnocení důkazů, což mělo za následek, že přestupkové jednání žalobce nelze považovat za jednoznačně prokázané.
21. Za dané situace nepřistoupil soud k provedení důkazu předmětným videozáznamem ani fotografií interiéru žalobcova vozidla, neboť by zcela nahradil dosud nedostatečně

provedené vyhodnocení důkazů ze strany žalovaného. Nic žalobci nebrání, aby návrh doplnit dokazování fotografií interiéru svého vozidla uplatnil v řízení před žalovaným.

V. Závěr a náklady řízení

22. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vady řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
23. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Jeho povinností bude znovu se řádně v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu vypořádat s videozáznamem, který podle žalobce zakládá konkrétní důvody zpochybňující věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Pokud se žalovanému nepodaří odstranit rozpor mezi svědeckými výpověďmi a videozáznamem, který podle žalovaného nezaznamenává, že žalobce drží v ruce mobilní telefon, případně dalším dokazováním (ať provedeným z vlastní iniciativy či případně k návrhu žalobce), bude jeho povinností vysvětlit, k jaké skutkové verzi se kloní a proč, přičemž je nutné, aby jeho úvahy odpovídaly obsahu provedeného dokazování a pravidlům logického uvažování. Pokud nebude možno jednoznačně vyhodnotit, které z důkazů odpovídají skutečné verzi skutkového děje, bude muset žalovaný vzhledem k zásadě presumpce neviny a zásadě *in dubio pro reo* vyjít z toho, že přestupkové jednání žalobce nebylo prokázáno.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Dále žalobci náleží v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částka 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám advokáta žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. květen 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně